

VU Research Portal

Art. 122 Gemeentewet mag komen te vervallen

Schilder, AE

published in

De Gemeentestem
2020

document version

Publisher's PDF, also known as Version of record

document license

Article 25fa Dutch Copyright Act

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Schilder, AE. (2020). Art. 122 Gemeentewet mag komen te vervallen. *De Gemeentestem*, 2020(7513), 663-663. Article 133. <http://deeplinking.kluwer.nl/?param=00D44F2B&cpid=WKNL-LTR-Nav2>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

Art. 122 Gemeentewet mag komen te vervallen

Gst. 2020/133

Redactioneel

Bestaat het Amsterdamse messenverbod nog? Waarschijnlijk niet. Volgens een conclusie van de A-G bij de Hoge Raad is het in de APV geregelde verbod op 1 mei 2011 van rechtswege vervallen (ECLI:NL:PHR:2020:517). Op die datum trad een wijziging in werking van de Wet wapens en munitie, inhoudende een volledig verbod van stiletto's, valmessen en vlindermessen. De A-G is van oordeel dat het verbod in de APV – dat ook andere steekwapens verbiedt – en de gewijzigde Wwm dezelfde materie regelen en dat het motief van beide regelingen in zodanige mate overeenstemt dat zij hetzelfde onderwerp in de zin van art. 122 Gemeentewet betreffen. Het effect is dat de reeds bestaande verordeningsbepaling dan in haar geheel komt te vervallen. De gedachte achter deze conflictregeling is dat daarmee de rechtszekerheid wordt gediend. Mochten gemeentebesturen gehecht zijn aan hun verordening, dan kunnen ze die opnieuw vaststellen, voor zover de nieuwe bijzondere wet daarvoor ruimte biedt.

Het standpunt van de A-G komt vermoedelijk onverwacht. In de APV zelf is een uitzondering gemaakt voor wapens als bedoeld in de Wwm. En in de toelichting bij de APV valt te lezen: 'De Wet wapens en munitie is gericht op de bescherming van de persoonlijke vrijheid en lichamelijke integriteit tegen wapengeweld, terwijl artikel 2.5 ziet op de bescherming van de openbare orde tegen aantasting daarvan.' De opstellers van de verordening zijn dus van mening dat er verschil in motief is. Dat was ook het oordeel van het Gerechtshof Leeuwarden in een arrest van 13 augustus 2010, ECLI:NL:GHLEE:2010:BN4006. Daarin overwoog het Hof dat het doel van de Wwm de beheersing is van het legale wapenbezit en bestrijding van illegaal wapenbezit, terwijl het doel van de desbetreffende APV is de handhaving van de openbare orde. De A-G vindt zowel de toelichting bij de APV als de redenering van het Hof niet overtuigend. Beide regelingen hebben duidelijk betrekking op de openbare orde en veiligheid en ook de genoemde uitzondering in de APV voor wapens in de zin van de Wwm kan de werking van art. 122 Gemw niet tegenhouden. Opmerkelijk detail is dat dit destructieve effect waarschijnlijk niet is beoogd bij de aanpassing van de Wwm. In de ook door de A-G aangehaalde MvT maakt de regering melding van de mogelijkheid dat gemeenten een algeheel messenverbod kunnen invoeren, waaraan zij toevoegt: 'Voor zover de plaatselijke verordeningen in strijd komen met de voorschriften van de Wwm komen zij te vervallen.' Deze opmerking, die de A-G 'minder juist' noemt, klopt inderdaad niet: ook als de anterieure voorschriften volledig in harmonie zijn met de nieuwe hogere regeling komen ze te vervallen. Het gebrek aan een goede overgangsbepaling dwingt gemeentebesturen nu weer opnieuw aan de slag te gaan. Helaas komen dit soort vergissingen vaker voor.

Bij de herziening van de Gemeentewet heeft de Leidse hoogleraar en staatsraad i.b.d. (wijlen) prof. F.H. van der Burg ervoor gepleit om zowel art. 121 als art. 122 Gemw te schrappen. De bijzondere wetgever zou per geval moeten bepalen wat de status is van bestaande verordeningen en welke ruimte er is voor eventuele aanvulling. Naar dat pleidooi zou alsnog eens goed moeten worden geluisterd.